

16 listopada, w uroczystość Matki Bożej Ostrobramskiej, głównej Patronki naszej diecezji, w Bazylice Katedralnej pw. św. Franciszka Ksawerego w Grodnie zostali wyświęceni dwaj nowi księża: Paweł Borysewicz i Oleg Kononowicz. Świeceń prezbyteratu udzielił pasterz diecezji ks. Biskup Aleksander Kaszkiewicz. W uroczystości uczestniczyli rodzice i krewni nowo-wyświęconych kapłanów, proboszczowie i wierni z rodzinnych parafii, kapłani i siostry zakonne oraz wierni miasta Grodno. Widziałem łzy w oczach matki ks. Olega - łzy radości i smutku. Nie potrafię opisać wszystkich emocji, które napełniały serca zgromadzonych w świątyni rodziców, dziadków, krewnych, znajomych, nauczycieli i duszpasterzy nowowyświęconych kapłanów. Odczuwałem radość, że grono kapłanów powiększyło się jeszcze o dwóch pracowników na Bożej niwie. Radość promieniowała z twarzy księży, kiedy ściskali dłonie ks. Pawła i ks. Olega. Oni także cieszyli się nowymi braćmi w Chrystusie. † Czym

dla nas, osób świeckich, jest służba kapłana? Potrafimy tylko określić zakres jego obowiązków oraz nasze oczekiwania: posługa religijna wiernym połączona z osobistą modlitwą, odprawianie Mszy Świętej, udzielanie sakramentów (ślubów, chrztów itd.), głoszenie kazań, dyżur w konfesjonale, modlitwa brewiarzowa (modlitwa liturgiczna Kościoła). Poza tym, księża są zobowiązani do dyżurów w kancelarii parafialnej, słuchania spowiedzi rekolekcyjnych i prowadzenia tychże rekolekcji, organizowania spotkań w grupach modlitewnych.

Kapłan jest równocześnie nauczycielem (praca katechetyczna, głoszenie kazań, rekolekcji), «lekarzem dusz» (spowiedź, rozmowy duszpasterskie), czasem też opiekuje się chorymi, jest sędzią (pomoc w zrozumieniu, co jest dobre, a co złe, w wyznaczaniu pokuty), psychologiem (porada i opieka nad wspólnotą), stróżem porządku parafii. Są księża, którzy sprawują funkcje specjalne: kapelani w szpitalach, więzieniach, jednostkach wojskowych, w domach sióstr zakonnych, czy księża prefekci o szczególnych uzdolnieniach pedagogicznych.

Od kapłanów oczekujemy talentu, otwarcia na nowości, umiejętności udzielania odpowiedzi na problemy współczesnego świata. Tylko tacy kapłani potrafią zrozumieć ludzi, szczególnie młodzież, która zwykle nie lubi tzw. "przestarzałych poglądów".

Ksiądz powinien posiadać sztukę wysłuchiwanie problemów, z jakimi ludzie do niego przyjdą, udzielić mądrych rad. Tylko wtedy zdobędzie szacunek i zaufanie, a parafianie będą przyjmować nauki Chrystusowe, przekazywane w kazaniach. Wielką radością jest dla naszego kapłana oglądanie owoców swojej pracy!

Nieco inaczej wygląda powołanie do życia zakonnego. Młoda osoba postanawia całkowicie

poświęcić się służbie Bogu i wstępuje do zamkniętej wspólnoty. Członkowie zakonu składają publicznie śluby wieczyste lub czasowe (czystości, posłuszeństwa i ubóstwa). Celem ogólnym każdego zakonu jest osiągnięcie ewangelicznej doskonałości. Każdy zakon posiada swój szczególny charyzmat. Dla przykładu, Bracia Mniejsi pomagają ubogim, prowadzą misje i działalność naukową, głoszą Słowo Boże, kierują parafią i sanktuarium. Jednak przed działalnością zewnętrzną pierwszeństwo ma modlitwa. Jest to wspólnota kontemplacyjno - czynna. Dominikanie poświęcają się duszpasterstwu specjalistycznemu: pracują z młodzieżą, inteligencją i ludźmi nauki.

Kapłani także mają specjalistyczne zgromadzenia. Na przykład, celem Zgromadzenia Księżąt Najświętszego Serca Jezusowego jest działalność misyjna w Kościele, wyrastająca z duchowości, czyli modlitwy i kontemplacji Serca Jezusowego. Należy do niej adoracja eucharystyczna jako służba Kościołowi oraz posługa potrzebującym. Zgromadzenie Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej (OMI) poświęca się przede wszystkim odnowie moralnej ludu poprzez głoszenie rekolekcji i misji świętych. Praca misjonarza nie ogranicza się tylko do szerzenia wiary, obejmuje też takie zadania, jak: nauczanie podstawowych przedmiotów szkolnych, pomoc w organizowaniu codziennego życia, opiekę zdrowotną, np. nad osobami trędowatymi. Codzienna Msza św., nauka religii dla dzieci i młodzieży, przybliżanie im zasad wiary, opieka i poradnictwo dla wiernych, dla których ksiądz często jest najwyższym autorytetem.

Tak w skrócie można scharakteryzować kapłaństwo. Ksiądz występuje w naszej wyobraźni jako idealny przykład człowieka wierzącego w Pana Boga.

Możemy przytoczyć mnóstwo przykładów świętości kapłanów i biskupów. Jednym z nich jest św. Franciszek Ksawery, patron naszej katedry grodzieńskiej, zwany apostołem Indii (ponieważ prowadził tam prace misyjne). W 1541 r., w czasie 13-miesięcznej podróży do Indii, Franciszek Ksawery ofiarne oddawał się apostołstwu i posłudze chorym. Mimo wielu przeszkód i ciężkiej choroby, dotarł do Goa, gdzie założył seminarium. Pracował również w Malakce, na wyspach Moluckich, na przykładzie Komoryn. W Koczinie i Basejnie założył kolegia jezuickie. Jako pierwszy misjonarz z Europy stanął na ziemi japońskiej. W latach 1549-1551 rozpoczął jej ewangelizację. Od władcy wyspy Yamaguchi otrzymał zupełną swobodę apostołowania. Z heroicznym poświęceniem dotarł również do wyspy Sancian, w pobliżu Chin. Tam, po ciężkiej chorobie, zmarł w nocy z 2 na 3 grudnia 1552 r. Jego ciało nienaruszone rozkładem przez kilka miesięcy, mimo upałów i wilgoci, przewieziono do kościoła jezuitów w Goa. Beatyfikacji Franciszka Ksawerego dokonał papież Paweł V 26 października 1619 r., natomiast kanonizacji - Grzegorz XV 12 marca 1622 r. W 1927 r. Pius XI ogłosił św. Franciszka głównym patronem misji katolickich. Nasza diecezja zna przykłady świętych kapłanów – św. o. Maksymiliana Marii Kolbego, bł. ks. Michała Sopoćki, bł. ks. Henryka Hlebowicza i innych.

W słowie pasterskim na zakończenie Mszy św. ks. Biskup Aleksander Kaszkiewicz powiedział, że "kapłan powinien być odważny". Ta zachęta, wskazująca kierunek pracy nad sobą jest bardzo aktualna. Współczesny świat wymaga ogromnej odwagi od każdego chrześcijanina.

W dzisiejszych czasach posługa kapłańska nie jest łatwa. Kościół jest krytykowany i zapomniany. Wiele osób postrzega religię chrześcijańską w nieprzychylnym świetle. Niewielu z nas jest gotowych bronić swojej wiary. Świat potrzebuje ludzi odważnych. W nich jest nadzieja na lepszą przyszłość Kościoła, którego jesteśmy członkami. Kapłan, jako pasterz wspólnoty wiernych, stoi w pierwszym szeregu w obronie ideałów zapisanych w Piśmie Świętym. Powinien zapomnieć o strachu w walce ze złem, obojętnością, pogardą. Jezus Chrystus tak nauczał

swoich uczniów: "Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je" (Mt 16, 24-25).

Jezus Chrystus pragnie całkowitego ofiarowania służbie Panu Bogu. W ciągu całego życia każdy człowiek zdaje egzamin ze swojej świętości. Człowiek, który odważnie przetrzyma pokusy i wytrwa w wierze w Boga i miłości bliźniego, otrzyma nagrodę. Nie mogą na nią liczyć ci, którzy żyją tylko dla własnej wygody. Sąd ostateczny nie jest egzaminem na studiach lub inspekcją podatkową. Nie będziemy mogli powiedzieć, że nie zrozumieliśmy, nie dosłyszeliśmy, nie mogliśmy lub nie potrafiliśmy. Bóg i tak wszystko wie. Liczy się codzienna praca nad sobą, służba Panu Bogu, pomoc ludziom potrzebującym.

Pragniemy, by duszpasterz służył swoim parafianom słowem i czynem, by umiał udzielać cennych wskazówek w rozwiązywaniu kłopotów. Odważny kapłan jest fundamentem, na którym budowana jest wspólnota parafialna. Spoczywa na nim wielka odpowiedzialność, gdyż jego błędy ciążą na wizerunku całego Kościoła. Kapłan spieszący z pomocą potrzebującemu jest najlepszym przykładem świętości. Wystarczy raz zawieść, a straci się zaufanie. Jest to służba bardzo ciężka i trudniejsza od pracy lekarza, ponieważ lekarz jest specjalistą od ciała, a kapłan "leczy" duszę i powinien prowadzić wspólnotę wiernych do świętości własnym przykładem, a do tego powinien być gotowy pójść, według woli Chrystusa, w każde miejsce i do każdego człowieka. Pięknym przykładem takiej postawy jest wyżej wspomniany św. Franciszek Ksawery, który głosił Słowo Boże i pełnił posługę kapłańską w krajach Azji. Z całego serca życzę wszystkim, aby umieli naśladować odważnych kapłanów. Ich przykład życia według Bożych przykazań, uświęci naszą duszę. Początkiem tej drogi są święcenia kapłańskie i radość płynąca z serc wiernego ludu. Antoni Szydłowski.